

Marian Weber en Arne Evers

Een gedeelde achtergrond en vakgebied

Marian en Arne delen niet alleen hun geboortestad, maar ook hun interesse in psychologie. Marian studeerde af als klinisch psycholoog, terwijl Arne zich richtte op arbeids- en organisatiepsychologie. Toch benadrukt Arne zijn rol als statisticus: “Marian zegt altijd, en daarin moet ik haar volkomen gelijk geven, dat zij de enige psycholoog in huis is. Ik hoef niet zoveel van mensen te weten.” Deze bescheiden humor kenmerkt hun relatie.

De ontmoeting: Van fietsweekend naar bridgeclub

Hun eerste ontmoeting vond plaats tijdens een fietsweekend. Hoewel ze elkaar daarna uit het oog verloren, bracht de bridgesport hen weer samen. Drie jaar later werd Arne lid van bridgeclub VVGA, waar Marian ook speelde. Vanaf dat moment werden ze niet alleen bridgepartners, maar ook levenspartners. Inmiddels zijn ze al 35 jaar samen.

De rol van bridge in hun leven

Bridge speelt een belangrijke rol in hun dagelijks leven. Arne leerde het spel bij René Zwaan, een bekende bridgedocent. Hij vertelt met plezier over zijn humor tijdens de lessen: “Als je te klein introefde, zei hij altijd: 'Je moet geen kleine jongen om een boodschap sturen.' Hij had een heel arsenaal aan dat soort opmerkingen.” Marian daarentegen leerde bridge informeel van vrienden. Arne behaalde zijn kwalificatie als wedstrijdleider onder leiding van Jos Jakobs. Bij VVGA ontmoette hij de oude Dekker, bekend van Dekker Bridgereizen, die hem uitnodigde om als wedstrijdleider te werken tijdens bridgeweekenden. Nu leiden Marian en Arne samen ongeveer tien bridgeweekenden per jaar, soms ook in het buitenland. Deze weekenden combineren ze met wandelen en fietsen. “Het is de perfecte balans tussen onze hobby’s en ontspanning,” zegt Marian.

Het leiden van bridgeweekenden

“Bij de bridgeweekenden of weken die we leiden ben ik er voor het technische gedeelte, maar Marian is veel beter in het sociale gedeelte, dat laat ik graag aan haar over”, zegt Arne. “In het binnenland is het meestal een weekend en dan heb je meestal alleen met het

bridgegedeelte te maken, maar bij weken in het buitenland ben je ook veel meer reisleader. Hoewel, in Nederland kun je ook voor de meest uiteenlopende taken worden ingeschakeld. Zo waren wij het weekend voor Kerstmis in de Schaepkens van St. Fijt te Valkenburg (zeer aan te bevelen trouwens). Er werd deze keer op vrijdagmiddag in plaats van 's avonds gebridget, omdat de hele groep 's avonds naar een concert van André Rieu in Maastricht ging. Tussen bridgen en de bustocht naar Maastricht moest er gegeten worden. Ik werd gebeld door een deelneemster: 'Heeft u misschien een tubetje secondelijm, want er zit een scheurtje in mijn prothese?'. Helaas nee, was mijn antwoord (wat een vraag, dacht ik). 'Zou u dan misschien een tubetje in het dorp kunnen halen, want ik word zo opgehaald door de bus?' Dat was even slikken, maar natuurlijk was mijn antwoord. AH in het dorp bleek secondelijm te hebben, zodat de prothese in haar gebit (dat hoorde ik later) geplakt kon worden. En ik kon niet meer stuk.

Samen bridgen als stel

Veel stellen vinden het moeilijk om samen te bridgen, maar Marian en Arne hebben hierin een balans gevonden. Marian: "Het samen bridgen heeft geen invloed op onze relatie. Het is belangrijk om het bridgen gescheiden te houden van de rest. En je moet niet altijd gelijk willen hebben. Dat is dodelijk. Bovendien bespreken we dingen die misgaan pas na het spelen. Maar we zijn ook heus wel eens geïrriteerd of boos op elkaar hoor, maar na het spelen is dat weg." Deze instelling zorgt ervoor dat het spel leuk blijft en niet leidt tot onnodige spanningen.

Ze spelen regelmatig bij de clubs RUIT en De Binnenstad. Hoewel ze beide clubs waarderen, heeft De Binnenstad hun voorkeur vanwege de gezellige en minder competitieve sfeer. Marian voegt eraan toe: "We hebben er echt lol. Het is zo belangrijk dat bridgeclubs toegankelijk blijven. Een invalidentoilet zou bijvoorbeeld een goede toevoeging zijn, net als het organiseren van een extra speeldag op zondag, per maand."

Jeugdherinneringen: eenvoud en vrijheid

Behalve hun gedeelde passie voor bridge, putten Marian en Arne ook uit een rijke bron van jeugdherinneringen. Marian herinnert zich hoe de straten vroeger vrijwel autovrij waren, waardoor kinderen veilig

buiten konden spelen. Haar vader werkte bij de spoorwegen, wat betekende dat het gezin vaak vrij kon reizen. Hoewel er niet veel geld was, heerste er thuis een gevoel van vrijheid en mogelijkheden.

Arne is opgegroeid in de Admiralenbuurt, destijds een echte arbeidersbuurt. Hij vertelt over hoe kinderbijslag in zijn tijd een bron van vreugde kon zijn, want dan konden er nieuwe kleren worden gekocht (vaak bij C&A op de Nieuwendijk, met daarna als toetje een broodje kroket bij Harkema). Trots op zijn moeder, die besloot te gaan werken om extra inkomsten te genereren. Min of meer tegen de wil van zijn vader in. “Ze was een beetje opstandig,” herinnert hij zich. “Maar het extra geld maakte een groot verschil”.

De kracht van verbinding zit vaak in de kleine dingen, zoals gedeelde hobby's en mooie herinneringen. Voor Arne en Marian is dat precies hoe hun verhaal tot leven komt. Of het nu gaat om een potje bridge. Fietsen door de natuur, of terugblikken op een fijne jeugd – ze hebben samen een bijzondere band opgebouwd die draait om plezier, respect en saamhorigheid.

